

Mamma och jag bor på fjärde våningen och från vårt köksfönster syns Kupolen. Den skimrar genom regnet där den ligger på ett ensligt fält i utkanten av staden. Ett enormt, guldgult halvklot. Jag brukar låttas att det är solen som går upp.

Det är många år sedan regnen började. När jag var liten hände det visst fortfarande att det var klart och soligt ibland, men det minns inte jag.

”Kommer du, Elton?” säger mamma.

Hon står vid dörren med bröd och morötter i händerna. Vi ska ner till Irmeli och Malte på våningen under och äta middag. Jag och Malte går i samma klass, mamma och Irmeli är arbetskamrater och vi bor i samma höghus, så vi äter ofta ihop. Med samlade resurser blir det mer på bordet, dessutom är det roligare att vara fyra.

”Välkommen!” ropar Irmeli från köket när Malte släpper in oss i lägenheten.

Det luktar gott av linsrytan. Irmeli har visst fått tag i äkta curry.

Malte har hackat lök så han är röd i ögonen, men nu tar mamma hans plats vid diskbänken. Jag och Malte plockar fram hans spelkonsol och sätter oss på golvet i vardagsrummet. Vi sitter nära köksdörren för att känna värmen från spisen och turas om att spela. Bilden pixlar sig och ljudet sprakar som vanligt. Det eviga regnet smattrar mot rutorna.

”Men himmel”, säger Irmeli plötsligt till mamma.

”Du är ju solbränd där på armen!”

Mamma hyssjar på henne, men jag har redan hört.

Är mamma solbränd? Det har jag inte sett. Och hur är det ens möjligt? Att sola i UV-strålningen från den konstgjorda solen i Kupolen är strängt förbjudet för städare. Bara de som betalar inträde får bli solbrända. De som har råd. Mamma och Irmeli jobbar i heltäckande skyddskläder. Det är skillnad på folk och folk.

”Hur gick det till? Har någon sett det?”

Irmeli talar tyst men jag och Malte hör ändå. Vi stirrar på skärmen, men utan att spela. Vi bara lyssnar.

”Du vet rasthyddan vid stranden?” viskar mamma.

”Ja?”

”En av bastväggarna har fått en reva. Jag upptäckte det av en slump. Satt där som vanligt och åt min matlåda. Hade tagit av mig handskarna. Jag var ju ensam. Och så lutade jag mig bakåt och kände något ... varmt.”

Det blir en paus innan Irmeli frågar:

”Sa du till arbetsledaren?”

Mamma svarar inte. De står med ryggarna mot oss och har slutat arbeta. Mamma drar ner tröjarmen. Det puttrar i grytan på spisen.

”Du sa inte till?” säger Irmeli.

Mamma skakar på huvudet.

”Jag flyttade lite på en hylla, så att den dölde revan.”

”Du är inte klok! Om du blir brun ... om någon ser det, då ...”

Mamma lägger handen på Irmelis axel.

”Det är inte för att jag vill bli solbränd, egentligen. Men bara känslan av att det är möjligt ... förstår du? Det är som en slags frihet. Du kan också prova.”

”Nej!”

Irmeli sänker rösten ytterligare: